

Educația pentru iobăgie

Mircea Platon

Polonia și Ungaria sunt țări cu performanțe economice, educaționale și cu statut politic internațional net superioare celor ale României. Polonia este deja oficial în rândul țărilor dezvoltate. Ungaria, conform multor statistici, e tot pe-acolo. Poate tocmai de aceea nici nu se prea vorbește în România, onest, despre ce se întâmplă în aceste două țări. Toate știrile care mai răzbat de acolo sunt trecute prin filtrele globalist-stângiste obișnuite și ajung la noi doar ca aspre condamnări ale variilor încălcări ale otrăvitelor imperative globaliste pe care și le permit cele două națiuni și conducătorii lor.

Mizând pe tradiționala ostilitate (rod al unei istorii chinuite) a românilor față de unguri și pe totala indiferență și ignoranță a românilor în privința polonezilor (la Universitatea din Iași, locul unde s-a dat tonul studiilor slavistice în România, nici nu mai avem o catedră de poloneză, deși nu poți înțelege mare lucru din istoria românilor din Moldova până în secolul al XVIII-lea fără să știi și limba și istoria Poloniei), politicienii din România, mass-media și lumea culturală în general se preocupă doar de lucruri la care nu au acces din cauza lipsei contactului nemijlocit: cum ar fi politica SUA, tratată la un nivel de țață în România, unde se discută despre Președintele Trump sau despre campania pentru alegerile prezidențiale de parcă ar fi vorba despre un divorț între maneliști povestit printre lacrimi și sughițuri la emisiunea ”De 3 x femeie”. **Vecinătățile noastre, lumea înconjurătoare, mediul i-mediat în care evoluăm, este lăsat de izbeliște și tratat în cheia unor vechi și vagi amintiri și ranchiune politice.** Denunțăm cu patriotism intervențiile lui Viktor Orban în România, dar nu ne uităm la politicile interne și externe care îi permit lui Orban sau liderilor polonezi să vorbească și să trateze de pe poziții de autoritate cu noi sau chiar cu marile puteri. EUopenismul nostru e mai rânced, ranchiunos și revanșard decât orice naționalism pentru că nu e constructiv, ci se mulțumește a fi doar pârâcios. ”Tanti UE, ia uite ce fac Polonia și Ungaria” spun guvernării noastre, și Tanti UE ne mângâie pe creștet înainte de a pleca la film cu băieții mari, Ungaria și Polonia.

Lucrul acesta este evident în chestiunea educației. După cum am arătat în cartea **Deșcolarizarea României** (București: Ideea Europeană, 2020), **Polonia, Ungaria și Țările Baltice au refuzat să facă reforma sistemică a educației pe care România o face de 30 de ani.** Toate aceste țări au refuzat să își treacă sistemul de învățământ sub supravegherea instituțiilor globaliste care ne-au distrus nouă școala. Rezultatul este net în favoarea lor: de la indicii economici, la performanțele școlare, măsurate prin teste PISA sau prin orice altceva, toate aceste țări sunt într-o ligă diferită de cea a României.

Am arătat în carte că mecanismul pus la punct chiar de experții care au acționat ca niște cârțițe globaliste în interiorul școlii românești a fost unul complex și nevăzut. Marea majoritate a românilor știu câte ceva despre manuale sau, eventual, despre programe sau modul de examinare, dar adevăratele pârghii scapă vederii publicului. Procesul a fost următorul: **s-a redefinit scopul educației din România**, apoi, în conformitate cu acest nou scop, **s-au scris noi programe și planuri-cadru**, apoi, în conformitate cu acestea, **s-au alcătuit noi manuale**, apoi, în conformitate cu acestea, **s-au impus noi metode de predare, evaluare și promovare**. Cu alte cuvinte, ceea ce vedem noi, manualele, sunt un rezultat al schimbării premisei majore. De acolo trebuie să începem pentru a schimba sensul acestui pervers silogism ale cărui concluzii nu pot fi decât ruina și ticăloșirea României.

Scopul învățământului clasic românesc, de la Spiru Haret citire, era acesta: „*Sistemul școlar al unei țări trebuie să fie oglinda fidelă a trebuințelor, aspirațiilor și caracterului național al poporului care o locuiește.*” Ca atare, Spiru Haret spunea că învățământul e „chemat să îndeplinească un întreit scop”: **”să formeze buni cetățeni”, ”să procure tuturor tinerilor fondul de cunoștințe care este indispensabil oricărui om în viață, fără osebire de treaptă socială”, ”să formeze contingente pentru toate carierele cari sunt necesare pentru viața completă și armonică a statului”**. Învățământul, nota el, **”ca să fie desăvârșit, trebuie să se îngrijească nu numai a cultiva spiritul, înavuțindu-l cu cunoștințe multe, dar a cultiva și inima, a forma caracterul, a face, în fine, ceea ce se numește educațiunea tinerimei.**” Aceste principii au ghidat explicit învățământul românesc până în 1945 și, implicit, până în 1989.

Prin comparație, Legea Educației (1/2011), în vigoare astăzi, definește scopul învățământului astfel: „Misiunea asumată de lege este de formare, prin educație, a infrastructurii mentale a societății românești, în acord cu noile cerințe, derivate din statutul României de țară membră a Uniunii Europene și din funcționarea în contextul globalizării, și de generare sustenabilă a unei resurse umane naționale înalt competitive, capabilă să funcționeze eficient în societatea actuală și viitoare.” Prin urmare, reforma sistemică a însemnat trecerea de la un ideal al învățământului care avea în vedere formarea culturii generale, bază absolut necesară a oricărei specializări, și cultivarea conștiinței naționale și a comportamentului civilizat, **la un sistem de învățământ menit a produce „resursă umană” pentru piața globală a muncii.**

Iată însă cum sună Legea CXC din 2011 asupra Educației Publice Naționale din Ungaria. Vorbim așadar de același an, 2011. Iată primele paragrafe, adică declarația de principii care constituie premisa majoră a învățământului din Ungaria: ”Parlamentul, căutând să combine nobilele tradiții ale educației din Ungaria cu posibilitățile viitorului, fiind chezaș al ridicării nației, în scopul instrucției patriotice și al educației de calitate pentru viitoarele generații, pentru a asigura punerea în practică a dreptului la educație așa cum este el

prevăzut în Constituție, pentru a pune în practică dreptul minorităților la învățământ în limba maternă, pentru a stabili drepturile și obligațiile celor care iau parte la învățământul public și pentru a controla și opera un sistem public de educație care procură cunoștințe la zi, adoptă următoarea lege:

1. Scopul și Principiile Legii

Secțiunea 1

- (1) Scopul Legii este de a crea un sistem public de educație care să contribuie la **armonioasa dezvoltare mintală, fizică și intelectuală a copiilor și tinerilor** prin dezvoltarea deliberată a îndemnărilor, abilităților, cunoștințelor, aptitudinilor, caracteristicilor emoționale și voliționale și educației culturale corespunzătoare vârstei lor, **pentru a educa astfel adulți și cetățeni responsabili care sunt virtuoși și care sunt capabili să stea pe picioarele lor și să-și atingă scopurile în viață** în vreme ce armonizează interesele lor private cu cele ale țării. Obiectivul principal al Legii este acela de a împiedica creșterea polarizării sociale și de a promova talentul cu ajutorul educației.
- (2) Educația publică este un serviciu public care stabilește condițiile pentru dezvoltarea pe termen lung a societății ungare în interesul generațiilor care vin și ale cărui plan general și garanții vor fi asigurate de către Stat. **Întregul sistem de educație publică este bazat pe cunoaștere, dreptate, ordine, libertate, cinste, pe valorile morale și intelectuale ale solidarității, tratamentului egal și educației pentru dezvoltare sustenabilă și un stil de viață sănătos.** Educația publică va sluji în toate privințele binele obștesc și obiectivele private care respectă drepturile celorlalți.”

Iată și preambulul Legii educației din Polonia, din 14 decembrie 2016. Care e scopul educației publice: ”Educația în Republica Polonă este un bun comun al întregii societăți; este ghidată de principiile cuprinse în Constituția Republicii Polone, dreptul polonez, precum și indicațiile conținute în Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional privind drepturile civile și politice și Convenția privind drepturile copilului. Predarea și educația – bazate pe respectarea sistemului creștin de valori – au ca bază principii etice universale. **Educația servește la dezvoltarea în rândul tinerilor a simțului responsabilității, dragostei de patrie și a respectului pentru patrimoniul cultural al Poloniei**, ca și pentru valorile culturale ale Europei și ale lumii. Școala trebuie să asigure toate condițiile necesare pentru dezvoltarea elevilor, **să-i pregătească pentru responsabilitățile familiale și civice pe baza principiilor solidaritate, democrație, toleranță, justiție și libertate.**”

Prin comparație cu legea noastră, legile din Polonia și Ungaria vorbesc de patrie, familie, de națiune și de creștinism, de interesul obștesc, de nobilele tradiții ale învățământului (pe care le avem și noi). La noi se vorbește despre ”formarea infrastructurii mentale a societății românești, în acord cu noile cerințe, derivate din statutul României de țară membră a Uniunii Europene și din funcționarea în contextul globalizării, și de generare sustenabilă a unei resurse umane naționale înalt competitive”. **E o lege pentru iobagi**, care ne leagă nu de glie, ci de trotuarele și noroaiele infecte ale periferiilor globale. E o lege pentru sclavii de pe plantațiile de arbori de cauciuc sau de trestie de zahăr. Forța politică românească în stare să înțeleagă implicațiile dezastruoase ale actualei legi a educației și capabilă să restaureze învățământul românesc pe făgașul lui normal, eroic și nobil, va binemerita nu doar voturi, ci și un loc în istoria României.